

Kronieken juni 2016

Juni, de rozenmaand, is ingezet, koud en nat, het zou warmer moeten worden, niet sneeuwen of onweren! De rozen rotten in de bot, de boontjes willen niet groeien. Dat heb je met het weer!

04/05: Effataviering. Het is stil: studenten zijn aan het blokken, kinderen blijven liever thuis, als ze al niet op reis zijn! Wij houden het bij een woorddienst, met Bernadette als verwelkomer, Ludwin zorgt voor de homilie, Fons leidt de eigenlijke woorddienst.

De homilie gaat uiteraard over het evangelie (Lucas 7, 11-17), Ludwin schetst het verhaal aan de hand van een (fictief?) schilderij van Rembrandt van Rijn: in het donkere gedeelte van de clair-obscure de draagbaar met de dode jongeman en zijn moeder, reeds weduwe, overmand door verdriet bij het overlijden van haar enige zoon, en in het licht, Jezus die daar voorbijkomt.

Wij luisteren naar de evangeliëtekst die door Agnes wordt gelezen. Dan gaat Ludwin verder:

‘Het verhaal heeft in werkelijkheid alles met óns leven te maken, want ons hele leven wordt samengevat in die ene scène aan de stadspoort van een onooglijk klein stadje, Naïn. Hoeveel mensen moeten niet vaststellen, eens de gelukkige kindertijd voorbij is, dat hun leven op een dood spoor geraakt is, door het verlies van een geliefde, van werk, van een kind, door een scheiding, ... Het evangelie van vandaag schetst de omstandigheden héél glashelder, zó is het gegaan.

Weduwe zijn in die tijd, was in hoge nood komen. Haar zoon was haar troost en verzekering voor de toekomst: hij zou haar leven begeleiden: een geweldige verantwoordelijkheid voor een kind: hij zal altijd de enige zoon van zijn moeder blijven, maar aangezien er geen echtgenoot te bekennen is, ook echtgenoot én zoon. Men had hem zijn jeugd ontstolen, hij wilde zijn zoals die andere kinderen, zonder opdracht, hij wilde niet ‘levend dood’ zijn. Van buitenaf was hij wel heel vitaal en succesrijk. Maar dood was voor hem een vlucht naar voor, een uitweg.

Jezus treedt naar voor in dit verhaal, als iemand die door de droefheid van de moeder geraakt wordt en medelijden met haar heeft. Tot hiertoe heeft ze alles gedaan wat moest: hem de plaats van de vader doen innemen, hem opvoeden en grootbrengen. Zeker heeft ze niet opgemerkt dat ze hem letterlijk met al haar liefde het leven benam. Met wie kan men meer medelijden hebben: ze kon niet anders doen!

Jezus laat de begrafenisstoet halt houden, gaat naast de baar staan en spreekt de dode jongen toe: “Jongeman sta op!” Harde woorden, ongewoon, een dringende opdracht om zich te bezinnen over zijn eigen leven. Wij weten dat wij niet passief hoeven te berusten, maar dat onze vroegere eigenheid eerst moet sterven, om zelf te kunnen leven.

Vaak ziet men dat mensen loskomen van de boeien van het verleden zodat de haast vertrouwd geworden verstikking wegvalt; dit wegvallen gebeurt als Jezus de nu weer levende jongeman aan de moeder teruggeeft. Moeder en zoon zijn nu vrije mensen, innerlijk is alles anders geworden: het is alsof iemand uit de dood is opgestaan.

Echte wonderen zijn zelden spectaculair: ze gebeuren als reactie op alledaagse tragedies. De schoonste wonderen gaan over onze vrijheid, die we beleven als opstanding, ontvangen uit de hand van God.’

De woorddienst word geleid door Fons, we breken en delen brood. De bezinning verwijst ook weer naar opstaan uit de dood sinds die eerste Pasen en dat over het leven kan gesproken worden. Wij hebben gebeden voor die man die in Witterm zei: “*Maak dat ik morgen eten kan kopen!*”, wij bidden voor een overledene, om kracht om ouders te dragen in hun ‘oude dag’, We bidden om gewekt te worden tot leven van echte vrijheid en van liefde. We hebben daarjuist gezongen ‘Koester mij in barmhartigheid’: laat ons bidden dat wij ons openstellen voor barmhartigheid. Laten we niet vergeten hart te hebben voor elkaar.

Dan is er koffie met een wafeltje en een koekje en kaarten: Kleurenwhist!

10/06 Koorrepetitie. Nu moeten we ons voorbereiden voor de Ontmoetingsdag! Maar op 24/06 zal er nog slechts een korte voorbereiding mogelijk zijn. Dus herhalen we nu lied 101 (Als je zo krachtig begint, is bij de 4de strofe jullie pijp uit!) en lied 123, de acclamatie, een ode aan Taizé, oefenen we toch achtstemmig in, telkens per stem komen er enkele zangers om als discantkoortje te fungeren. (Wie ‘stout’ is vliegt eruit!). Na enkele keren herbeginnen klinkt het mooi! Ook lied 52

wordt herhaald en dan moeten de mannen voor een achttal minuten buiten wachten (Is het morgen Mannendag?).

11/6 Gevi-gemeenschapsviering, op de vooravond van **Vaderdag**, in **Effata Mannendag** genoemd. Mieke verwelkomt de gemeenschap met verwijzing naar een voor ouders zware tijd: er moet gestudeerd worden! Chris staat in voor de homilie, pater Andreas is de celebrant.

Het evangelie gaat over sociale contacten (Lucas 7,36 - 8,3). Wij zijn zeer gesteld op sociale contacten en daar hoort een etentje bij! Maar wat als er iemand verschijnt, die niet is uitgenodigd, dan nog wel een vrouw en dan nog een die als overspelig bekend staat? Simon de Farizeeër geeft een feestje voor veel mensen uit de synagoge; ook Jezus is uitgenodigd. Maar waarom stuurt Jezus die vrouw niet weg of laat hij ze niet wegsturen? De sfeer is er een van minachting. In dit evangeliieverhaal zijn er drie spiegels voor ons: de Farizeeër Simon, die vrouw en Jezus, want het gaat over ons! In die tijd was men er over akkoord dat God alleen vergeving schenkt, door het brengen van offers in de tempel, door goede daden, door aalmoezen, maar vergeven gebeurt altijd door God. Het is de aanvaarde lijn van de Farizeeërs: wij moeten dus niet meer vergeven: God doet dat wel! Boosheid en wrok, ja zelfs haat, kunnen in ons hart blijven leven

De vrouw denkt niet als de Farizeeërs, ze weet dat Jezus zonden kan vergeven, ze heeft verstaan dat vergeving alles te maken heeft met liefde. Maar Simon de Farizeeër denkt wél zo, hij voelt geen mededogen, hij denkt alleen aan zijn feestje: hij denkt aan zijn relaties. Hij gaat niet in op het voorstel om met nieuwe ogen te kijken naar de levenskansen van een ander, de vrouw gaat er wel op in.

Dit verhaal is ook een uitnodiging aan ons: het verhaal opent voor ons de mogelijkheid om te getuigen dat wij, christenen van een redemptoristische gemeenschap, samen creatief willen zoeken naar wat ten goede leidt.

Wij hebben gedankt voor de goede ontvangst van de geassocieerden in Wittem om er inspiratie bij de redemptoristen op te doen en we hebben gebeden voor vergeving, zoals we zongen: 'Waar liefde is, is God' en bij God is er vergeving.

Als de mededelingen zijn gezegd en de zegen uitgedeeld, mogen we nog niet weg: morgen is het Mannendag, de vrouwen hebben een lied ingeoeffend op melodie van Toon Hermans: "Jij hoort bij mij, als het toeten bij het blazen, ..." En daarbij krijgen de mannen wat hoort bij de koffie: koffiekoekjes!

Bovendien is het Gevi: er is kramiek, melkbrood en chocoladebrood en gezellig bijeenzijn.

12/06 is een maandag en dan ga ik Guido groeten op de begraafplaats van Mariakerke. De Osteospermen zijn weg en vervangen door rode Anjers, die symbool staan voor Maria, de moeder van Jezus ... Op de begraafplaats voor de Redemptoristen en die voor de zusters van de Visitatie ernaast bloeien overvloedig kollenbloemen (rode papavers), die van 'In Flanders Fields'.

18/06: om 16.45 uur is er meditatiegroep, gevolgd door Effataviering om 18.30 uur. Walter VW stuurde mij de 'Impuls juni' over golven, struisvogeleieren en tunnels graven (bedankt Walter!). Ik vat deze tekst samen:

'Hoe krijgen we een samenleving waar onze kinderen een warm, gelukkig nest kunnen bouwen, rekening houdend met aanslagen, voetbal, stakingen, ...? Er is misschien een weg die haalbaar is als we beginnen met onszelf aan te pakken. We staan bovendien versted hoe veel soulmates we hebben: mensen die bezig zijn met mindfulness, met yoga, met wandelen, met vertragen, met meditatie, ... Wij zijn in feite een deel van een stille golf die wereldwijd groeit, een niet te stoppen steeds groter wordende beweging. Al die zinzoekers zijn met elkaar verbonden door het bewust zijn dat je leven niet rond je 'ik' moet gebouwd worden, wel op een Dragende Grond, in een Sprekende Stilte, met een Omarmende Liefde, als een frisse Bron, die het 'ik' wil bevrijden uit zijn gedachten- en gevoelsgevangenis. We ontdekken dat we zoveel meer zijn dan ons denken en voelen.

De weg van de stilte of de dagelijkse meditatie kan hierbij helpen. Beeld je in dat je door de drukte van het leven in een struisvogelei bent terechtgekomen. Als je begint te mediteren door dagelijks in stilte en vriendelijk je mantra of gebedswoord te herhalen, begin je te tikken van binnenuit tegen de

zelfgemaakte schelp. Maar tegelijk is ook het Mysterie van Liefde op zoek naar jou en die tikt aan de buitenkant.

Iemand vergeleek het mediteren ook nog met het graven van de Kanaaltunnel. Jij begint aan de ene kant en aan de andere kant graaft er iemand die je niet kent. Je hebt alleen je plannen en de belofte dat als jij graaft de ander ook zal graven. Ik wens je veel graafenergie!

Om 18.30 uur is er de **Effataviering**. Chrisje verwelkomt de gemeenschap; ditmaal onvoorbereid. Maar op de menora zijn drie kaarsen vervangen door kaarsen met de kleuren van België, om te herinneren aan de overwinning van onze voetbalploeg op de EK. tegen Ierland! Mia staat in voor de homilie en pater Gaston is de celebrant.

Het evangelie komt uit het evangelie van Lucas 9, 18-24 en gaat over een confrontatie, een uitdaging. Maar het gaat ook over een intiem moment want Jezus gaat, alleen in gezelschap van zijn leerlingen, bidden tot zijn vader. Dan stelt hij dé ultieme vraag. Na een aanloopje: *“Wat vertellen de mensen over mij?”*, komt de eigenlijke vraag naar de leerlingen toe: *“Wie zeggen jullie, dat ik ben?”* Petrus, leider van de leerlingen, antwoordt: *“De Messias van God”*. Het is wel een verhaal uit het boek der verhalen, maar het is geen ‘fait divers’ uit het leven van Jezus.

Ook wij krijgen die vraag: *“Jullie, wie zeggen jullie dat ik ben?”* te beantwoorden! Een indringende vraag! Niet *“Wie ben ik volgens jou”*, wel *“Wie ben ik voor jou?”* Het gaat dus om de relatie met Jezus.

Christen zijn wordt vaak herleid tot het nastreven van de ‘christelijke waarden’. Maar Christen zijn gaat allereerst om je relatie met Jezus: Wie is hij voor mij? Die relatie groeit, nog steeds, vanuit mijn gebed, vanuit mijn omgang met anderen, ... Die relatie is ook nooit vrijblijvend: Jezus nodigt uit om zijn weg te gaan, om op te komen uit liefde! En er kan een kruis staan aan de rand van de weg, moeilijkheden die ik moet dragen!

Voor een christen is echt leven dus breken en delen uit liefde (Tafelgebed 2, nr. 202), durven loslaten. Zingen we niet, met Oosterhuis, in lied 184: *“Wie zijn leven niet wil geven, niet wil delen ...”*

Wij hebben gebeden voor al wie met lijden en ziekte te maken heeft, dat Fons snel weer bij ons mag zijn, voor vrede, voor liefdevol omgaan met elkaar, voor verdraagzaamheid, voor verbondenheid met Jezus, voor de christenen in Syrië en Irak en zij die gevlucht zijn, dat het vele leven hun deel mag worden en voor Odette dat ze naar de operatie aan haar schouder toe, de moed niet verliezen mag!

Op 24/06 zingt het koor (geleid door Caië en versterkt door enkele leden van het orkest) in de **parochiekerk Pius X te Destelbergen de verrijzenisviering van Raphaël Van Laere**, vader van Bernadette en grootvader van Elien en Jonas. Pater Andreas is de voorganger, hij stelt zich begrijpelijkerwijze even voor als pater redemptorist, behorende tot het Effatakoor en de gemeenschap. Tevens benadrukt hij dat Raphaël wordt begeleid door drie symbolen: een kruisje, als christen, licht want God is licht en bloemen want hij was geliefd en zeer actief.

Als Bernadette spreekt over vertrouwen wordt het muisstil, de leerlingen vragen aan Jezus meer geloof, meer vertrouwen en Jezus antwoordt hen dat ze er zo vragend nog geen hebben: heb dus vertrouwen en geloof, dát is het wat ons het meest ontbreekt. Bernadette spreekt ook over haar vader, voor hem was geloven belangrijk, hij daagde zijn kinderen uit, hij voelde zich geborgen in het geloof, hij was zeer actief, ook in het kerkkoor. Zij is haar vader nog altijd dankbaar dat ze, op het huwelijk van haar broer, met ‘papa’ het lied ‘De kracht’ mocht samen zingen met haar vader. Dat geloof groeide als een klein mosterdzaadje uit tot een grote boom (evangelie uit Matteüs, hoofdstukken 13, verzen 31-32 en 17 vers 21) want er zijn geen grote mosterdzaden! Aandachtig zingen we het tafelgebed (Gij, die weet), voorgezongen door pater Andreas, tijdens de communie speelt een der kleinkinderen op haar accordeon, virtuoos een Israëliësch lied; na de communie spreekt Jonas over zijn grootvader:

Ik huil met woorden
Ik spreek met een lach
Een droom, waarin ik je op je beste zag
Een groots vader, een wijze peter voor mij.
Je hebt gewacht, gestreden en gewonnen.

Want nu ben je vrij.
Ze zeggen wel eens 'vaarwel'
Op een dag als deze
Maar dat geldt niet voor mij
Ik zeg enkel 'hallo' en 'see you soon!'
Want nu ...
voel ik je eigenlijk nog dichterbij.

Jonas verrast! Met het slotlied over de bloeiende steppe en wij die zullen opstaan en lachen en juichen en leven, nemen wij afscheid van Raphaël.

Op 24/06 is er uitzonderlijk, vlak voor de ontmoetingsdag, om de te zingen liederen nog eens te overlopen, **repetitie van het koor**. Wij herhalen liederen nrs. 52, 59 (een mooi liedje en een uiting van hoop, om op een terrasje te zingen!), 104 (Gij, die weet), 101 (For the beauty of the Earth), 123 (Roep onze namen vierstemmig), 57 (Gezegend deze dag), 113 (O Bella mia Speranza). De lijst van die liederen wordt midden in de nacht nog eens bevestigd, nadat leden van de stuurgroep, allerhande spaarvarkentjes, bedoeld voor de aankoop van stoelen, klaargemaakt hebben voor morgen. Er is nog een kleine discussie over het uur van de viering: 10 uur of 10.30 uur?) Het koor komt bijeen om plaats te nemen op het koor in te nemen om 10 uur, gekleed in gewone kledij en met wippala.

Zondag 26/06, Ontmoetingsdag. Viering op zondag (!) om 10.30 uur. Pater Gaston gaat voor, Bernadette staat in voor de homilie, Caië verwelkomt de gemeenschap. Even vergist ze zich, wenst iedereen een goede avond, herpakt zich. Het wordt een 'Goede middag!', een verwarmend welkom, er zijn veel kinderen, geen problemen met kaarsen en licht: het koor zingt lied 52, 'Zolang er mensen zijn op aarde', feestelijk met orkest: Filip aan de piano, een saxofoon, een gitaar, Anja met haar 'trekzak', een klarinet, een trommel, een trompet, twee violen, een dwarsfluit. Uit een der voorbeden: 'Guido, ik mis je zo, je bent onvervangbaar, maar luister eens hoe mooi de stemmen en de instrumenten samen klinken.' 'Vader, gijzelf zijt in ons midden!'

Het evangelie wordt gelezen uit Lucas 9, 51-62. Omdat het eigenlijke evangelie een beetje te moeilijk is voor kinderen, wordt voor **het kindermoment** gekozen voor een aangepast evangelie dat ook betrekking heeft op 'roeping' (Lucas 5, 1-11). Het verhaal wordt verteld van Simon, die tevergeefs had gevist. Als Jezus mee gaat vissen, zitten de netten van onze vrienden vol vis! Jezus zegt hen dat ze voortaan vissers van mensen moeten zijn. Met de vakantie in het vooruitzicht, mag dit kindermoment wat speels zijn. De acht aanwezige kinderen mogen om beurt een visje vissen met een magnetische vislijn; op de rugzijde van de visjes staat een cijfer van 1 tot 3. Dan kunnen ze uit een stapeltje kaarten, overeenkomstig de cijfers in drie groepjes verdeeld, een keuze maken! Sommige kinderen kiezen voor een beeltenis, anderen een kaartje met een foto en een tekst. Vaak kiezen ze voor een prent waarop geholpen, ondersteund of getroost wordt. Voorbeelden van teksten: 'Gedeelde vreugde is dubbele vreugde' of 'laat je richting niet bepalen door angst, maar door liefde en vreugde.' Het vissen had wel wat langer mogen duren, maar elk kind heeft een visje gevangen en een 'opdrachtkaart' kunnen kiezen. Als die kinderen terug bij de grote groep komen, vertellen ze aan Henk wat ze gedaan hebben

Het evangelie volgens Lucas, hoofdstuk 9, gaat over Jezus op weg naar Jeruzalem. Wat zijn de voorwaarden om hem te volgen? Wij kennen dat spelletje om op reis kinderen te boeien, 'ik ga op reis en neem tandpasta, een tandenborstel, ... mee. Ook Jezus gaat op reis, naar Jeruzalem, normaal is hij een beminlijk man, maar soms kan hij scherp uit de hoek komen, zeker als mensen die hem willen volgen voorwaarden stellen: 'Wat met mijn bezittingen? Ik moet mijn vader begraven, ik moet afscheid nemen!' Maar Jezus wil nù gaan, er zijn géén excuses, anders ga je maar niet mee!

Op zijn bewuste reis naar Jeruzalem, zegt hij: *"Ga maar mee, maar je weet wat mij te wachten staat, ik vraag een beslissende keuze, radicaal, niet meer omziend naar het verleden."* Geen nieuwe stappen zetten, Jezus volgen betekent weten dat je gezond wordt en toch jezelf worden, geen verleden meezeulen.

Jezus navolgen betekent ook barmhartigheid tonen (vakantie!) en dankbaar zijn op het einde van het werkjaar o.a. voor alle inzet voor de Clemenspoort, voor alle kansen die we kregen, zoals lied

52 in fine zegt. Jezus verlangt van wie hem volgen, dat ze hem toelaten in hun leven en dat is niet vrijblijvend, God altijd aanwezig laten, dat ze in zijn voetspoor leven, dat ze God een stem en een gelaat, een hart, handen en voeten geven. We staan daarbij helemaal niet alleen: redemptoristen hebben altijd en nauwe band gehad met Onze Lieve Vrouw van altijddurende Bijstand. Dankbaar zijn is loven: kijk naar het lied dat we zingen om de vakantie in te gaan: 'For the beauty of the earth, Lord of all, to thee we raise, this our joyful hymn of praise!' Maar dat zingen we na het Tafelgebed, waar Johan VH de voorzanger is. Wij zijn toch ook mensen ...

Walter spreekt in de bezinning over een idee van Clara van Assisië om haar jonge kloostergemeenschap, hecht, warm en evangelisch te maken. De liefde waar Jezus over spreekt gaat over kleine daden van zorg en aandacht: kleine steentjes die Clara vond in de tuin. Ze stak kleine steentjes in de ene zak van haar habijt en telkens ze een bewuste daad van liefde deed voor een van haar medezusters, zoals verse koffie maken, wisselde ze een steentje naar de andere zak van haar habijt. 's Avonds draagt ze een nieuw soort vreugde in zich: goed doen is mooier! Daarom krijgen we allemaal een zakje met tien steentjes om als Clara het spel der liefde te spelen en om in de startviering van september de steentjes terug te brengen, als bewijs dat we te herkennen zijn aan het zinnetje: 'Zie eens hoe ze elkaar liefhebben!'

We hebben gebeden en gezongen (lied 123 Roep onze namen!) voor een groep die een voetreis van Taizé naar Carcassonne gaat doen, gedankt voor de blijken van steun bij het overlijden van vader, gebeden voor burens die schade hebben geleden door bliksemvloed, voor onszelf die Guido zo missen en gedankt om al die mooie mensen, gebeden om Guido's droom te kunnen waarmaken en voor een feest dat op het terrein hiernaast zal plaatsvinden. Wij hebben gedankt dat Fons er weer bij kan zijn, gebeden en gedankt voor de eeuwige professie van een vriendin en geluisterd naar de wensen voor een goede vakantie.

Tom geeft de te volgen methode voor de aansluitende aperitief en barbecue en Ilse laat de spaarvarkens, te vullen met 'rostjes', of 'gele' stukken of voor wie het niet kan laten, met briefjes. Het geld is bestemd voor tafels en stoelen voor de Clemenspoort, uitdelen.

Voor de zegen zingen we, zittend op een terrasje, lied 57 'Gezegend deze dag (één- en vierstemmig) en tot slot lied 113 'O Bella mia Speranza'. Voor al dat werk krijgen we een dankbaar en groots applaus, dan is er aperitief (buiten als het niet regent), lekkere barbecue voor de vele ingeschrevenen en nagerecht van eigen kunnen (bedankt Miet!). Als we naar huis gaan, klinkt het vrolijk: "Goede vakantie" en "Tot in augustus (of september)!". Ik mis Guido, hij is zo onvervangbaar.

Juni, de rozenmaand, is ook voorbij, er zijn toch enkele mooie dagen geweest. Juli is een rustige maand: op 01/07 is er de grote 'Vakantiekuis' en de stuurgroep gaat plannen en evalueren van 1 tot 3 juli. Een groepje gaat naar Rome en Scala, kennis maken met het ontstaan van de Redemptoristen. Prettige vakantie!

Wouter, woensdag 29 juni 2016.